

Vzdělávání na dálku

V úvodu bych vám všem chtěla poděkovat. Učitelům, rodičům, žákům, nepedagogickým pracovníkům i všem našim příznivcům, kteří nám pomáhají v této nelehké situaci. A poděkování je rozhodně na místě, protože práce, kterou děláme je velice náročná a na rozdíl od některých složek, které vidíme trvale na televizních obrazovkách je to práce, která není moc vidět.

Část veřejnosti nabyla dojem, že vlastně máme skoro prázdniny a nic neděláme, jenom si občas pošleme mail. Ale to je veliký omyl.

Učitelé pracují ve většině mnohem intenzivněji než v průběhu normálního školního roku, a to často do pozdních nočních hodin. Hledají cesty, jak komunikovat se svými žáky, snaží se najít přiměřenou míru výuky a zpracovávají zpětné vazby od žáků. Hrne se na ně obrovské množství elektronických materiálů, které musí zpracovat (a nejsou to jen úkoly žáků). Kromě svých předmětů musí zvládnout i udržení sociálních vazeb ve třídách a spoustu dalších věcí. Stejně tak musí připravit všechno na okamžik, kdy se vrátíme do školy (už nyní připravit redukci učiva a vybrat to nejpodstatnější, upravit učební plány...).

Žáci na tom nejsou o mnoho lépe. Po počátečních zmatcích se sice situace trochu zklidňuje, ale přesto nároky na ně jsou nemalé. Je to dáno především tím, že nechceme, aby tento "koronavirový čas" byl pro naše žáky ztracený. Kdož ví, jak dlouho bude celá situace trvat. Žáci tedy musí nějakým způsobem (technicky někdy dost komplikovaně) plnit své povinnosti. Tady se nyní ukazuje to, o čem stále mluvíme, ale v praxi se nám to uskutečňuje v plné míře teprve nyní. Žáci se učí pro sebe, ne pro známky, rodiče, učitele... A tady se také ukáže, jak jsme naučili žáky "se učit". Je jednodušší odsedět si 45 minut ve třídě a pak vyrazit na přestávku, než se sám donutit dělat práci do školy, když bych se mohl bavit něčím jiným. Ano, je to práce. A ne zrovna jednoduchá.

Rodiče jsou dalším nezbytným článkem tohoto procesu. Jsme si vědomi, že řada rodičů i v této době má své zaměstnání a kromě toho se musí postarat o své děti, které jsou sedm dnů v týdnu doma (což je pro všechny značný nezvyk). A pak je tu ještě škola... Ale my nechceme přidělovat rodičům práci. Nechceme po nich, aby místo nás učili své děti. Jenom potřebujeme jejich spolupráci. Především v tom, aby s dětmi probrali organizaci jejich dne a aby si děti vyčlenily pevný čas, kdy se budou věnovat školním povinnostem. Zjednoduší to denní režim rodiny a děti se pak vyhnou stresovým situacím, kdy se jim díky odkládání práce "na potom" nahromadí příliš věcí najednou. A pak to vypadá, že jsou žáci přetížení, i když to nemusí být úplně pravda.

Nechceme po rodičích, aby vyučovali své děti. A některé informace ze sdělovacích prostředků o tom, jak vysokoškolsky vzdělaní rodiče nezvládají učivo svých dětí na prvním stupni školy, jsou pouze nepochopením dané situace. Složitější a určitě těžší situace je u prvňáčku a druháčků, kteří ještě nedokáží naplno pracovat samostatně.

Tam je spolupráce rodičů ještě náročnější. Ostatní žáci by však měli být schopni zvládnout svoji práci samostatně. Pokud si neví rady, mohou se zpětnou vazbou obrátit na své vyučující, kteří jim poradí a pomohou (i to se za pochodu učíme). Pokud by ani to nepomohlo, je tu k dispozici vedení školy, na které se můžete obrátit.

Nepedagogičtí zaměstnanci to také nemají jednoduché. Jídelnu jsme museli na základě platných nařízení zavřít. Ale úklid a údržba probíhají nepřetržitě. Stejně tak jako kancelář školy, která vyřizuje denně desítky žádostí, potvrzení, informací...

Tak vidíte. Pod zdánlivě poklidným povrchem probíhá velice intenzivní práce, která není možná v současnosti zcela doceněna, ale pro budoucnost našich žáků je zcela neocenitelná. Takže ještě jednou. **Děkuji...**